

בס"ד, כ"א אייר תשפ"ב

22 מאי 2022

תיק מס' 2-80083

פסק דין

בעניין שבין	לבין
התובעת	הנתבעים
ישוב	בעל עסק חקלאי

א. רקע

עניינו של פסק דין זה הוא בתביעות שבין הישוב בע"מ (להלן: **התובעת או היישוב**), ובין בעל העסק החקלאי (להלן, **הנתבע**), והעסק החקלאי (להלן: **הנתבעת**, וכולם ביחד, להלן, **הנתבעים**), בגין תשלום שכר דירה על הקרקעות החקלאיות, תשלום שמירה וקבלת חלק מרווחי הנתבעת כדלהלן.

בפסק דין חלקי מתאריך כ"ט בטבת תשפ"ב נקבע כך:

ב. החלטות

1. התובעת, איננה הבעלים של הקרקעות המוחזקות בידי הנתבעים, והנמצאות בשטח המגודר של התובעת.
 2. ממילא, התובעת אינה רשאית לגבות מהנתבעים דמי שימוש עבור הקרקעות הנ"ל.
 3. הנתבעים, חייבים להשתתף בעלויות השמירה והאבטחה של התובעת.
 4. הצדדים יתבקשו להגיש אסמכתאות וטענות ולאחר מכן יכריע בית הדין בעניין שיעור עלויות השמירה שיוטל על הנתבעים.
 5. בפסק בדין הסופי יוכרע גם עניין הוצאות המשפט, ולאחריו ניתן יהיה להגיש בקשת רשות ערעור.
- בעקבות פסק הדין שני הצדדים הגישו את טענותיהם.

ג. טענות התובעת

התובעת שלחה טבלה עם ממוצע רב שנתי של הוצאות השמירה (לאחר קיזוז החזרי משרד הביטחון) של 651,428 ₪ בשנה. הוצאות אלו כוללות את הפעלת תאורת הגדר, שכר רבש"ץ,

תפעול רכב ביטחון, מצלמות, סיירים, תחזוקה והוצאות נוספות שלא פורטו. התובעת הביאה מספר אפשרויות לחייב את הנתבעת:

אפשרות ראשונה – תשלום על פי שיעור עלות השמירה שנחסכה מהנתבעים: יש לחשב תשלום של מאבטח אחד על כל השטחים החקלאיים, בסך 30 ₪ לשעה, כפול 24 שעות ביממה. שמירה כזו הייתה עולה לנתבעים 262,800 ₪ בשנה (30*24*365), קרי 21,900 ₪ לחודש.

אפשרות שנייה – תשלום על פי השוואה לסכומים המשולמים בישוב סמוך: עבור כל מ"ר של אדמה חקלאית מחויב המחזיק שם בסך 1.55 ₪ למ"ר בשנה לצורך אבטחת המקום. כך שעל הנתבעים לשלם בגין השמירה על 101 דונם סך 156,550 ₪ בשנה. (101,000*1.55). מעבר לכך יש לשלם עוד 157,056 ₪ בשנה עבור 90 מ"ר של מבנים חקלאיים, זאת על פי חו"ד של השמאי מטעם התובעת. קרי: 26,133.8 ₪ לחודש.

אפשרות שלישית - חלוקה לפי השטח המוחזק. שטח היישוב כולל השטח המוחזק ע"י הנתבעים - נפרס על פני כ- 731 דונם. כפועל יוצא, מחזיקים הנתבעים 14% משטח היישוב, ועליהם לשאת בתשלום 14% מעלויות השמירה והאבטחה, שהם 91,000 ש"ח בשנה. קרי: 7,583.3 ₪ לחודש.

התובעת חזרה וציינה, כי מדובר בישוב הנמצא בסמיכות לשטח A, ולפיכך היישוב נדרש להחזיק מערכת שמירה יקרה.

ד. טענות הנתבעים

הנתבעים טוענים, שעל פי צו השמירה – כלל אין חיוב בגין "דמי שמירה" על עסקים, אלא רק על בתי אב. גובה האגרה בישוב זהה הן למשפחה המתגוררת בקרוואן בשטח 30 מ"ר, והן למשפחה המתגוררת בבית מידות של מאות מ"ר ועומד על סך 160 ₪ לבית אב. ומכיוון ונתבע 1 ונתבעת 2 משלמים לישוב אגרת שמירה כחלק ממיסי היישוב החודשיים, לפיכך אין מקום לחייבם בתשלום נוסף.

לאורך הדיונים התובעת התעקשה לראות בנתבעים שלושתם כגוף אחד אשר מחזיק במשותף בכל הנכסים ללא הפרדה. לפיכך, גם לגבי תשלום אגרת השמירה, יש להתייחס לנתבעים כאל גוף אחד שכבר משלם אגרת שמירה, ובכל מקרה אין לחייב את הנתבעת מעבר לסכום הנגבה עבור כל משפחה.

הנתבעים הציעו תחשיב שני, לחייב עבור השמירה על שווי הרכוש: בשטח ישנו ציוד בשווי 57,000 ₪ (טרקטור בשווי כ- 20,000 ₪; מרסס בשווי כ- 12,000 ₪; טרקטורון בשווי כ- 15,000 ₪; מזמרות, כלי חפירה וארגזים בשווי כ- 10,000 ₪). לאור זאת הערכה של הנתבעת היא, לשלם אחוז אחד משווי הרכוש בסך 570 ₪ שנת.

הנתבעים ציטטו מדו"ח מבקר המדינה, שדן על גביית אגרות בידי רשויות מקומיות. שם נכתב, ששמירת רכוש אינה מסוג השירותים הנובעים ממצב הביטחון הייחודי שהאגרה נועדה לממן, אלא יש לממן זאת על ידי הרשות המקומית עצמה מתקציבה השוטף.

הנתבעים הוסיפו שאין מקום לחייבם בגין הכנסה מקרקע חקלאית, כי אין רווחים מהחקלאות, כפי שהצהיר רואה החשבון של החברה, שהרווחים באים מהעסק (שלא נמצא בישוב) ולא מהחקלאות. כך שהעמסת גם דמי שמירה על היבול החקלאי עלולה להגיע עד לכדי היעדר היתכנות כלכלית באחזקה ועיבוד החקלאות.

הנתבעים ציינו, כי לדעתם השטח עליו יש חיוב שמירה הוא 40 דונם ולא 101 דונם, כי החיוב הוא על השמירה על השטח הנטוע ולא על השבילים שמסביב, והשטח הנטוע הוא כ-40 דונמים.

עוד טענו הנתבעים, שלא ניתן לחייבם רטרואקטיבית, כי חיוב עקרוני שכזה מטיל בחובו סיכונים ואי וודאות גדולים.

ה. נושאי הדיון

1. התייחסות לתחשיבים ולטענות התובעת.
2. התייחסות לתחשיבים ולטענות הנתבעים.
3. שיקולי בית הדין בקביעת גובה התשלום.
4. המועד ממנו חל חיוב התשלום של הנתבעת.

ו. התייחסות לתחשיבים ולטענות התובעת

שני הצדדים הגישו תחשיבים שונים לחיוב השתתפות בהוצאות השמירה, אך תחשיבים אלו אינם עולים בקנה אחד עם העקרונות שהתווה בית הדין בפסק הדין. היסוד המרכזי לחיוב הוא דין נהנה, ולצורך כך יש לברר את העלויות הנוספות בגין שמירה גם על השטחים החקלאים. זוהי הנאה של הנתבעים, ורק על כך יש חיוב, שגם הוא כפוף למספר הסתייגויות כפי שנרחיב בהמשך.

נפתח ונאמר, התובעת בכתב התביעה תבעה עבור דמי השמירה סך 6,160 ₪ לחודש, אומנם בסיכומים התובעת הגישה תחשיבים עם סכומים גבוהים יותר מהכתוב בכתב תביעה, (21,900 ₪, 26,133.8 ₪, ו- 7,583.3 ₪ לחודש) - בית הדין לא יכול לקבל הרחבת חזית כזו, ולכן בכל מקרה הסכום לא יעלה על האמור בכתב התביעה.

התובעת ציינה שלושה סוגי תחשיבים ונתייחס אליהם בקצרה.

אפשרות ראשונה – יש לחייב בתשלום שכרו של מאבטח אחד על כל השטחים החקלאיים, בסך 30 ₪ לשעה כפול 24 שעות ביממה.

דיון: לכאורה היה מקום לחייב בדמי השמירה כטענת התובעים מדין נהנה, משום שללא היישוב היה על הנתבעים לשכור מאבטחים בעצמם, אולם תחשיב זה אינו נכון מבחינה הלכתית במקרה שלפנינו משום שהנתבעים אינם מקבלים שמירה 24 שעות הנמצאת רק בשטחים החקלאיים, שהרי הסיור מפטרל גם בכל היישוב. מרכיבים נוספים בשמירה, כגון בניית הגדר, מומנו על ידי משרד הביטחון. מעבר לכך, מהרחבת השמירה סביב החקלאות נהנה גם היישוב. פירוט וטעמים נוספים יובאו בהמשך.

אפשרות שנייה – תשלום על פי השוואה לסכומים המשולמים בישוב סמוך. בית הדין דוחה השוואה זו, כי אין סיבה מהותית להשוות דווקא לישוב זה ולא לישוב אחר. בקובץ (אשר הצדדים התבקשו להתייחס אליו) שפורסם באתר הכנסת¹ תחת הכותרת "היטל שירותי שמירה לדירה או בית מגורים ולבתי עסק ברשויות מקומיות" – ניתן לראות כי שיעור הסכום הנגבה עבור שמירה על שטחים חקלאיים אינו אחיד.

ישנם ישובים גם (חלקם ביהודה ושומרון) שגובה ההיטל הינו נמוך מהסכום אותו מבקשת התובעת לחייב. להלן דוגמאות (מתוך הקובץ הנ"ל):

1. אבן יהודה - 5 ש"ח לדונם.
2. חוף השרון - 1.5 ש"ח לדונם.
3. פרדסייה - 6 ש"ח לדונם.
4. מעלה אפרים - משלמים רק על הדונם הראשון 0.6 למ"ר.
5. באר שבע - 0.038 ש"ח למ"ר.
6. הרצליה - 0.04 ש"ח למ"ר.
7. לוד - 0.04 ש"ח למ"ר.

אפשרות שלישית – חלוקת העלויות לפי השטח המוחזק על ידי הנתבעים. התובעת טענה כי הנתבעים מחזיקים 14% משטח היישוב, ולכן עליהם לשאת בתשלום 14% מעלויות השמירה והאבטחה.

דיון: לכאורה יש מקום לטענת התובעת לחלק את נטל השמירה באופן יחסי כדין שני שותפים או שכנים הנזקקים יחד להוצאות מסויימות, וכפי שמצאנו בשולחן ערוך (חושן משפט רעב, טו, ויעויין עוד בנתיבות המשפט רסד ס"ק ו; קעח ס"ק ג):

¹ בכתובת: http://fs.knesset.gov.il/20/Committees/20_cs_bg_328554.pdf

שיירא שחנתה במדבר ועמד עליה גייס לטרפה, ופסקו עם הגייס ממון, מחשבין לפי ממונם ואין מחשבין לפי נפשות. ואם שכרו תייר לפניהם להודיעם הדרך, מחשבין לפי ממון ולפי נפשות; ואל ישנו ממנהג החמרים.

אולם אם נעיין בהלכה זו נראה כי אופן חלוקת הנטל היא בהתאם לגודל חלק ההנאה שיש לכל אחד מן הצדדים. בהתאם לכך, אם הסיכון הוא רק מבזיזת הממון יש לשלם לפי שיעור הממון שיש לכל אחד מן הצדדים, ואם מדובר על נפשות יש לחשב לפי מספר הנפשות.

לכן במקרה שלפנינו, שיעור ההנאה שיש לכל אחד מן הצדדים – אינו על פי גודל שטחו אלא לפי שיעור ההנאה. שווי הממון בבתים שביישוב עולה עשרות מונים על שווי החקלאות וכלי העבודה המצויים בשטח. אולם הרבה מעבר לכך, השמירה ביישוב היא גם ובעיקר כדי לשמור על הנפשות ואילו שמירת השטחים החקלאיים היא רק משום שמירת הרכוש, וכי מה הוא ערכו של רכוש לעומת ערכם של נפשות. מעבר לכך, כפי שכבר נאמר, גם בשמירה על החקלאות ההנאה אינה רק עבור הנתבעים אלא גם עבור התובעת.

עוד יצויין כי הוכנס לתחשיב סעיף של הוצאות אחרות בסך 187,699 ש"ח ללא כל פירוט, זאת מעבר לסעיף תחזוקה בסך 107,180 ש"ח שאינו מפורט דיו. לאור כל האמור, לא ניתן לחייב את הנתבעים ב-14% מכלל הוצאות אלו.

ז. התייחסות לתחשיבים ולטענות הנתבעים

גם הצעות התחשיב שהגישו הנתבעים אינן עומדות בעקרונות שקבע בית הדין. בתחשיב הראשון הנתבעים הציעו לשלם כמו אגרה שמשלמת כל משפחה בסך 160 ש"ח לחודש.

דין: הצעה זו נדחת על ידי בית הדין. כאמור, החיוב המוטל על הנתבעים אינו נובע מהצו המחייב כל משפחה, אלא מההנאה הממונית של הנתבעים מהשמירה שמתבצעת על ידי היישוב. שווי ההנאה שיש לנתבעים בוודאי גדול מ-160 ש"ח לחודש. ומאותה סיבה בית הדין דוחה גם את הצעת התחשיב השנייה ששלחו הנתבעים, לשלם אחוז אחד משווי הרכוש.

הנתבעים הוסיפו, שבדו"ח מבקר המדינה על גביית אגרות בידי רשויות מקומיות נקבע, ששמירת רכוש אינה מסוג השירותים הנובעים ממצב הביטחון הייחודי שהאגרה נועדה לממן, אלא יש לממן זאת על ידי הרשות המקומית עצמה מתקציבה השוטף.

דין: מבקר המדינה התייחס להטלת אגרה על התושבים. במקרה כאן כלל לא מדובר בהטלת מס, אלא בתביעה אזרחית להשתתפות בתשלום על שירות ישיר שהתובעת נותנת לנתבעים². מבקר

² להרחבה עיינו בפסק דין "מועצת עיריית הרצליה נ' שמחה וורדה רשף": "לגבי **מס** - אין כל זיקה בין התשלום ובין שרות כלשהו הניתן למשלם המס האינדיבידואלי. גם **אגרה** אינה משלמת, תמורת שרות מסויים במשמעותה

המדינה מבקש לוודא שלא ייעשה שימוש בכספי האגרה עבור הוצאות שלא נבעו ממצב הביטחון החריג, ובטח שלא ייעשה שימוש בכספי האגרה לצרכים אחרים שאינם צרכי ביטחון. הרקע להטלת אגרת שמירה על ידי הרשויות היה פיגועי הטרור בשנת 2000, לצורך כך ניתנה הנחיה לרשויות להכין תחשיב שכולל בתוכו את **תוספת** השמירה בגין המצב המיוחד, מבלי להוסיף את רכיבי השמירה שכבר נכללו **בעבר** בתקציב השמירה. כל זה אינו שייך לנידון כאן, כי כפי שכתבנו לעיל, אין אנו מחייבים על הוצאות שמירה שכלולות בתקציב הביטחון של הישוב, אלא רק **בתוספת** הייעודית שנגזרת כתוצאה מהיקף השמירה על החקלאות.

הנתבעים עוד ציינו, כי לדעתם השטח עליו יש חיוב שמירה – הוא 40 דונם ולא 101 דונם, כי החיוב הוא על השמירה על השטח הנטוע ולא על השבילים שמסביב.

דיון: בהסכם האחרון עליו חתמו הצדדים בתאריך 28.1.2020 - נכתב המשפט הבא: "והואיל והנתבעים... מחזיקים בשטח של כ- 10.1 דונם". על משפט זה חתמו הנתבעים, כך שברור שהנתבעים מחזיקים בשטח של 101 דונם, ועליהם לשלם את תוספת השמירה הנצרכת עבור שטח זה. מעבר לצורך נציין כי סכום החיוב שייקבע לוקח בחשבון את טענת הנתבעים שהשטח החקלאי קטן יותר.

הנתבעת חזרה וציינה את חוות הדעת, שלא מקובל לחייב ביישובי יו"ש שום תשלום על שטח חקלאי.

דיון: חוות דעת אלו אינן רלוונטיות, כי כאמור התשלום שנקבע בפסק הדין אינו על דמי שימוש בקרקע אלא על הנאה משירות, ועל כך בהחלט יש חובת תשלום על פי שורת הדין.

ח. שיקולי בית הדין בקביעת גובה התשלום

אף שהצדדים לא ביקשו זאת, בית הדין שקל האם למנות שמאי שיבצע תחשיב של העלויות של **תוספת** השמירה על החקלאות. אך לאחר מחשבה, בית הדין העדיף שלא למנות מומחה בתיק זה, כי ישנם שיקולים שאינם מדידים הנתונים לסמכות בית הדין.

בשו"ת תרומת הדשן (סימן שמה) כתב, שקביעת שיעור תשלום המיסים נתונה במידה רבה לשיקול דעת הדיינים: "יראה דדברים הללו אינם נידונים על בוריי בדין תורה, לפי אשר נמצא בספרים לבד, אלא גם צריכים נדונים לפי ראות עיני הדיין". וכן פסק הרמ"א (חו"מ קסג, ג): "ולוי נראה, דדנין בזה לפי ענין הנראה לדיינים".

הכלכלית של המלה, תמורה, אם כי יש כאן יחס סיבתי בין הצורך בתשלום ובין מתן השרות המבוקש. בזה נבדלים מס ואגרה מן ה"מחיר"... המשתלם תמורת שרותים מסויימים, שרשויות ציבוריות נוהגות לתתם לפעמים... ההבדל שבין דמי השתתפות בהוצאות... לבין, ההיטל שרשות מקומית רשאית להטילו עתה... הוא שאין **דמי השתתפות** אלא בהוצאות אשר כבר הוצאו בפועל ממש, ואילו, **היטל** יכול ויממן הוצאות שיעשו רק לעתיד לבוא".

בית הדין בחן ושקל מכלול סיבות, ובכלל זה:

- א. רמת השמירה על השטח פחותה מאוד מרמת השמירה שהיו הנתבעים מקבלים, אילו היו מזמינים שמירה ייעודית לשטח, שהרי הסיירים מפטרלים בכל היישוב ואינם נמצאת כל הזמן בשטחי החקלאות.
- ב. היחס בין הנאת היישוב לבין הנאת הנתבעים מן השמירה רחוק מאוד מלהיות מתואם ליחס בין גודל שטח היישוב לגודל שטח הנתבעים, כפי שנתבאר למעלה.
- ג. הרחבת השמירה על החקלאות מועילה הן לנתבעים הן לתובעת, מפני שגם היישוב נהנה מכך ששטח חקלאות מהווה חייץ המגביר את הביטחון ביישוב.
- ד. קיימת ליישוב הנאה נוספת ומשמעותית מאוד מהרחבת השמירה, וזאת משום שעל פי ההסכם שנקבע בין הצדדים רשאית התובעת בכל עת לפנות את החקלאות לצורך בניית שכונה חדשה ובכפוף לתשלום פיצויים לנתבעת. ומכאן שעצם החקלאות וכן השמירה עליהם מהווה תועלת ואינטרס חשוב גם ליישוב.
- ה. גדר הביטחון של היישוב נבנתה בחלקה הגדול במימון משרד הביטחון. כך גם מרכיבי ביטחון נוספים ממומנים בחלקם על ידי המועצה ומשרד הביטחון.
- ו. יש פער טבעי בין השטח נטו החקלאי לבין השטח ברוטו המוחזק על ידי הנתבעים, וכן הנתבעים טענו כי גודל השטח עליו הצהירו אינו מדויק.
- ז. בתאריך 8.1.2021 התובעת הגישה לבית הדין מסמך, ובו פירוט התשלומים הנגבים מעסקים ביישוב. בשורה 5 מוזכר חיוב בתשלום עבור קרקע עם חקלאות לא מניבה בתשלום חודשי בסך 10 ₪ לחודש. (לטענת הנתבעת מדובר בפועל בשטח של עשרה דונם, ולטענת התובעת מדובר ב-15 עצי זית). למותר לציין את הזהירות הנדרשת בקביעת תקנה שיש בה מראית העין של אפליה כלפי אדם מסוים³.

בית הדין הוסמך בהסכם הבוררות (סעיף 4) לפסוק בסכסוך, על פי דין או לפשרה, לפי שיקול דעתו ומיטב שפיטתו, עפ"י החומר שבפניו, ולאור כל האמור, בית הדין קובע שעל הנתבעים לשלם לתובעת 10 ₪ בחודש לדונם עבור שירותי השמירה שהם מקבלים מהתובעת, כך שעל 101

³ וכך כתב הריב"ש (סימן תעז): "אמנם אין הקהל יכולין לעשות חק או תקנה שלא כדין כנגד שום יחיד מן הקהל, אא"כ הסכים הוא עמהם. לפי שאין הקהל יכולין להתנות לגזול אחרים. אבל אם הסכימו כל הקהל בתקנה או בחק ההוא, אז מועיל לכלם. ואם לא הסכימו כל הקהל – מועיל למסכימים ולבאים אחריהם, אבל לא לאותן שלא הסכימו". וכך גם מובא בשו"ת הרמ"א (סימן עג): "ולכן פשוט הוא שאין כח ביד בני העיר לתקן תקנות – רק מה שבידן מכח הדין, ולא מה שתעלה על רוחם, וזה לא היה ולא יהיה".

זונם שהנתבעים מחזיקים – עליהם לשלם 1,010 ₪ בחודש. חצי מסכום זה יוצמד למדד המחירים לצרכן, וחצי ממנו לשכר עובדי האבטחה.

ט. המועד ממנו חל חיוב התשלום של הנתבעת

הנתבעים טענו, שלא ניתן לחייבם למפרע, כי חיוב עקרוני שכזה, מטיל בחובו סיכונים ואי וודאות גדולים.

דיון: אכן הרמ"ע מפאנו (סימן מג) פסק, שלא ניתן להטיל מס למפרע. הוא עסק בקהילה שגבתה מס לפי היכולת הכלכלית של הנישום. מאחד מחברי הקהילה שנגבב כסף, ולאחר שנים הכסף נמצא. השאלה הייתה האם ניתן לגבות מס למפרע לאחר שהתברר שנישום זה הוא בעל הון. הרמ"ע מפאנו השיב כך:

אם יש בתקנת הקהל להוסיף עול חדש תוך זמן נוסף על הערך הראשון למי שמוצא מציאה – יוסיפו על היחיד הזה **מכאן ולהבא בלבד**, ואי לא – לא, אבל **למפרע – פטור אליבא דכולי עלמא, בין מדין התורה בין מהלכות מדינה, ואין לחשוב שיחלוק אדם בדבר.**

לעומת זאת, בשו"ת מהריט"ץ (ישנות, סימן קט) כתב שניתן לתקן תקנה שתחול גם למפרע.

אלא שבמקרה זה החיוב אינו נובע מהחלטת היישוב מיום 21.5.2013 בדבר גביית שכר דירה ומיסים מבעלי עסקים ומחזיקים בשטחים חקלאיים. אלא החיוב נובע מדין נהנה, כיוון שהנתבעים נהנים משירותי שמירה.

מכיוון שהחיוב הוא מדין נהנה, הרי שיש לחייב את הנתבעים מהרגע הראשון בו הם נהנו מהשמירה על הקרקעות. אולם עד לאסיפה הכללית של חברי האגודה - כל עוד הישוב לא קיבל החלטה לגבות דמי השמירה - הרי שהשמירה נעשתה שלא על מנת לדרוש תשלום ויש כאן מעין מחילה. הנתבעות (יב ס"ק ה) דן במקרה דומה למקרה שלפנינו, לגבי השאלה האם מועילה מחילה הנעשית במחשבה בלבד, וכך כותב: "אמנם נראה דדוקא מחילה על הדבר שכבר נתחייב לו לא מהני, אבל בדור עמי או אכול עמי שאומר שהיה בדעתו למחול לו, ודאי מהני מחשבתו, דהוי כנתנו למתנה בשעת מעשה. ופשוט". מרגע שהישוב החליט לגבות תשלום על השמירה, הרי שכבר לא ניתן לומר שיש מחילה, והשמירה נעשתה על דעת כך שגם הנתבעים ישתתפו בתשלום עבור הוצאות השמירה, ולכן מרגע זה יש חיוב בתשלום מדין נהנה.

לכך יש להוסיף כי הנתבעים ידעו היטב מיום קבלת ההחלטה, שיש סיכוי שיידרשו לשלם עבור השמירה, ולכן כלל לא מדובר על חיוב למפרע.

החלטת האסיפה הכללית הייתה בתאריך 21.5.2013, אך בכדי לפשט את החישוב, בית הדין קובע שהנתבעים מחויבים לשלם דמי שמירה בסך 1,010 ₪ לחודש החל מהתאריך 1.6.2013.

י. הוצאות משפט

מדיניות בית הדין היא, שכל צד נושא בהוצאותיו, ושני הצדדים נושאים בהוצאות בית הדין בשווה, למעט במקרה בו טענות אחד מהצדדים היו קנטרניות. במקרה זה, שני הצדדים נהגו באופן סביר, ולכן כל צד יישא בהוצאותיו והאגרה תתחלק ביניהם באופן שווה. כך גם קבעו הצדדים בסעיף 11 להסכם האחרון: "שני הצדדים יישאו בעלות הבוררות בחלקים שווים". התובעת שילמה אגרה בסך 4,163 ש"ח, ולפיכך על הנתבעת לשלם לתובעת 2,081.5 ₪.

בשולי פסק הדין, בית הדין קורא לכל הצדדים להתפשר לצורך השלום. נזכיר את המשנה במסכת אבות (פרק ב משנה ט) שמציינת "איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם? ... רבי יוסי אומר שכן טוב", רבינו יונה ביאר:

"שיהא בעצמו שכן טוב אל כל שכניו, ואחר היותו טוב ואוהב נאמן.. ונמצא מאושר בכל המדות הטובות".

נזכיר גם את דברי הרב א' שליט"א בפסק הבוררות הראשון שכתב על אביו של הנתבע: "הנני רואה לפני את הנתבע כאדם אידיאליסט, שחדור את הנושא של גאולת אדמת ארצנו במסירות ובנאמנות. ופעל מתוך מסירות נפש למען השגת מטרה קדושה זו. על זה מגיע לו ברכת ישר כוח מכל היודעים והמכירים אותו". הנתבע ההתמודד בהצלחה רבה מול הרבה קשיים תוך השקעת משאבים רבים, ובכך נעשה שירות מאוד גדול להתיישבות בכלל ולישוב בפרט. לצד זה הנתבע גם נתמך על ידי היישוב ונהנה מההשקעה של היישוב. נאחל לשני הצדדים שימשיכו לפעול ביחד למען קידום ההתיישבות בארצנו.

יא. החלטות

1. הנתבעים כולם ביחד וכל אחד לחוד, חייבים לשלם לתובעת 10 ₪ לדונם לחודש עבור עלויות השמירה. סך הכל הנתבעים חייבים לשלם לתובעת 107,060 ש"ח, עבור 106 חודשי שמירה על 101 דונם מהתאריך 1.6.2013 ועד לסוף חודש 5.2022.
 2. מעבר לסכום הנ"ל, הנתבעים, כולם ביחד וכל אחד לחוד, חייבים לשלם לתובעת 2,081.5 ש"ח - עבור השתתפות בהוצאות אגרת פתיחת תיק.
 3. אם נתבעים 1-2 סבורים שהחויב אינו חל עליהם הם רשאים לפנות לבית הדין בעניין בתוך 7 ימים מהתאריך הנקוב על פסק הדין.
 4. התשלום יבוצע בתוך 35 יום מהתאריך הנקוב על פסק הדין.
 5. ניתן להגיש ערעור על פסק הדין תוך 30 יום מהתאריך הנקוב עליו.
- פסק הדין ניתן ביום כ"א אייר תשפ"ב, 22 מאי 2022

בזאת באנו על החתום

הרב יאיר וסרטייל

הרב אברהם גיסר, אב"ד

הרב ישועה רטבי